

ΤΟ ΗΛΙΟΤΡΟΠΙΟΝ

ΣΦΟΣ ΤΙΣ, περιηγηθείς πολλάς τῆς Ἀνατολῆς χώρας πρὸς μελέτην τῶν θαυμασίων τῆς φύσεως, ἐβεβαίωσε τὸν Σπυρίδωνα Βλαντῆν, τὸν πρὸ ἐνὸς περιῖπου αἰῶνος, τῷ 1798, μεταφράσαντα τὰς «Μεταμορφώσεις τοῦ Ὁβιδίου», ὅτι τὸ ἡλιοτρόπιον φυτευόμενον ἐγγὺς τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα παράγουσι τὸ θυμίαμα, — ἐν Συρίᾳ καὶ Βαβυλῶνι — ξηραίνει αὐτὰ ἀμέσως, κατόπιν δὲ ξηραίνεται καὶ ἐκεῖνο.

Τὴν λεπτομέρειαν ταύτην ἀναφέρει ὁ ἴδιος Βλαντῆς εἰς τὰ προλεγόμενα αὐτοῦ, ὡς τὴν ἐξήγησιν τῶν ἀλληγοριῶν, αἵτινες κρύπτονται εἰς τὸν μῦθον τῆς Λευκοθῆς, τῆς Κλυτίας καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃν ἔπλασεν ἴσως τὸ εὐφάνταστον ἑλληνικὸν πνεῦμα, ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ φαινομένου, διὰ νὰ καταδείξῃ τὰ ἐκ τῆς ζηλοτυπίας θανάσιμα ἀποτελέσματα.

Ἴσως δὲν εἶνε ἐντελῶς μάταιον νὰ ὑπομνήσω ᾧδε τὸν σχετικὸν μῦθον.

Ἀφοῦ ὁ Ἀπόλλων κατήγγειλεν εἰς τὸν Ἥφαιστον τοὺς ἔρωτας τῆς ἀπίστου συζύγου του μετὰ τοῦ Ἀρεως, ὁ δὲ ἀπατηθεὶς σύζυγος κατασκευάσας ἀοράτους ἀλύσσεις καὶ δέσας ἐπὶ τῆς κλίνης τοὺς δύο ἐνόχους ἐραστάς ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου κατοίκους, διὰ νὰ ἐκθέσῃ εἰς τὸν κοινὸν περίγελων τὸ ἀπίστον ζεῦγος, ἢ Ἀφροδίτη, μένεα πνέουσα, ὠρκίσθη νὰ ἐκδικηθῇ τὸν καταδότην, τὸν Ἀπόλλωνα. Ἐνέπνευσε λοιπὸν εἰς αὐτὸν σφοδρὸν καὶ ἄσβεστον ἔρωτα πρὸς τὴν Λευκοθῆν, κόρην τοῦ Βασι-

λέως τῆς Περσίας Ὁρχάμου. Μαθοῦσα τοῦτο ἡ Κλυτία, ἡ ἕως τότε ἔρωμένη τοῦ θεοῦ τοῦ Ἥλιου, ἔξαλλος ἐκ ζηλοτυπίας γενομένη, κατήγγειλεν εἰς τὸν Ὁρχαμον τοὺς ἔρωτας τῆς θυγατρὸς του, οὗτος δὲ ὀργισθεὶς ἔθαψε ζῶσαν τὴν ὠραίαν Λευκοθέην, κάτωθεν μεγάλου σωροῦ ἄμμου. Ὁ Ἀπόλλων, ἄν καὶ θεός, δὲν ἠδυνήθη νὰ σώσῃ ἐκ τοῦ δι' ἀσφυξίας θανάτου τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας του. Διὰ νὰ παραλάβῃ ὅμως πλησίον του τὸ προσφιλὲς σῶμα, ἐρράντισεν αὐτὸ καὶ τὴν πέριξ γῆν διὰ νέκταρος, οὕτω δὲ ἀπαλυνθὲν ἀνέκτησε ρίζας καὶ μετεβλήθη εἰς τὸ δένδρον τὸ παράγον τὸ θυμίαμα.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Κλυτία δὲν ἔμεινεν ἀτιμώρητος. Μισηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ τὴν πρᾶξίν της ἐκείνην, ἔμεινεν ἐπὶ ἐννέα ὀλοκλήρους ἡμέρας ἀκίνητος εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος, σπαρασσομένη ὑπὸ τῶν φλογῶν τοῦ ἔρωτός της χωρὶς οὐδὲν νὰ φάγῃ ἢ νὰ πίνῃ ἐκτὸς τῶν θακρῶν της. Ἀλλ' ἐνῶ τὸ σῶμα τῆς Κλυτίας ἔμενεν ἀκίνητον, μόνον ἡ κεφαλὴ ἐστρέφετο ἀκολουθοῦσα τὴν πορείαν τοῦ χρυσάκτινος ἔραστοῦ της. Ἐν τούτοις ἐκ τῆς ἀκινήσιος τὸ σῶμα ἐπέκτησε ρίζας καὶ κατ' ὀλίγον μετεμορφώθη εἰς τὸ φυτὸν τὸ καλούμενον Ἥλιοτρόπιον, τοῦ ὁποῖου τὰ ἄνθη μέχρι καὶ σήμερον στρέφονται, ὡς ἡ κεφαλὴ τῆς Κλυτίας, ἀκολουθοῦντα τὴν πορείαν τοῦ Ἥλιου.

Ἐν Βώλῳ, 1896.

Γ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ

Γ Ι Α Τ Ι ;

ΓΙΑΤΙ, ὅταν σοῦ εἶπανε πῶς σ' ἀγαπῶ, μικρό μου,

Νὰ εἰπῇς—Κι' ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ . . 'ςὰ φίλο κι' ἀδερφό μου ;

Κι' ἐγὼ γιατί, ἂν κι' ἀπάντησες τὰ πιὸ γλυκὰ τὰ λόγια,

Ν' ἀκούσω θλίψι 'ς τὴν καρδιά 'σὰ ν' ἀκουα μοιρολόγια ;

ΛΑΜΠΗΣ ΜΟΣΚΟΣ